

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1883	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Πράξ. 9,32-42) 3 Μαΐου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σχολεῖο ἢ Ἐκκλησία

«Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά» (Πράξ. 9,36)

Τώρα, ἀγαπητοί μου, πού πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ σχολικὸ ἔτος καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριες ἐτοιμάζονται γιὰ ἐξετάσεις κ' ἔχουν καρδιοχτύπια, καὶ μαζί τους ἀγωνιοῦν οἱ γονεῖς, ἀκούγεται ἐπίκαιρος ὁ σημερινὸς ἀπόστολος, πού ὁμιλεῖ γιὰ κάποια **μαθήτρια πού πῆρε ἄριστα στὸ δυσκολώτερο μάθημα**. Διότι τί τὸ ὄφελος νὰ πάρῃ ἓνας ἄριστα σὲ ὅλα τὰ μαθήματα, καὶ ὁ ἄγγελος νὰ τοῦ βάλῃ ἓνα μηδενικὸ σὲ κάποιο ἄλλο μάθημα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁμιλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος;

Ἄλλὰ μαθηταὶ καὶ μαθήτριες εἶνε μόνο τὰ παιδιά; Λάθος. Τὸ σχολεῖο δὲν τελειώνει στὰ θρανία. Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴν ὥρα πού θὰ γεννηθῆ ἕως ὅτου κλείσῃ τὰ μάτια, εἶνε πάντοτε μαθητής, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς εἶνε σχολεῖο ἀπέραντο· εἶχαν δίκιο οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ὅταν ἔλεγαν «*γηράσκου ἀεὶ διδασκόμενος*» (Σόλων Μιχ. Πατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 109), ὅτι **κάθε μέρα ὁ ἄνθρωπος διδάσκεται** καὶ ἡ ζωὴ προσφέρει διάφορα μαθήματα, ἄλλοτε καλὰ κι ὁ ἄνθρωπος προοδεύει στὸ καλὸ καὶ ἄλλοτε κακὰ καὶ βυθίζεται σὲ διαφθορὰ καὶ καταστροφή.

Ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο πού διψᾷ γνῶσι, ἡ ἐποχὴ μας ὠνομάστηκε ἐποχὴ τῶν φώτων - τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ ζοῦμε καὶ σ' ἓνα κόσμο διαφθορᾶς. Ὁ διάβολος, κοντὰ στὰ τόσα σχολεῖα - τὴν τόση γνῶσι, κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ καὶ δικά του «σχολεῖα» πού, ἂν δὲν ληφθῆ πρόνοια νὰ κλείσουν, ὁ κόσμος θὰ καταστραφῆ. Καὶ **σχολεῖα τοῦ διαβόλου**, πού βγάζουν κάθε μέρα ἀπατεῶνες κ' ἐγκληματίες μὲ δίπλωμα, εἶνε **οἱ αἰσχροὶ κινηματογράφοι**.

***

Ἄλλ' ἐγώ, ἀδελφοί μου, δὲν θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ σχολεῖα τοῦ Χόλλυγουντ, πού ἀνοιξε ἡ **ἐβραϊκὴ προπαγάνδα** γιὰ νὰ μᾶς διαλύσῃ· θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἓνα ἄλλο σχολεῖο.

Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο, γιὰτὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ μαυρίλα ὑπάρχει ἓνα σχολεῖο, πού

σᾶς τὸ συνιστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶνε σχολεῖο οὐράνιο. Παραδίδει τὰ πιὸ ὑψηλὰ μαθήματα, πού ἐνδιαφέρουν ὄχι μόνο τὴν ἐπίγεια ἀλλὰ καὶ τὴν οὐράνια ζωὴ μας. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ ἔχει τὶς πόρτες του ἀνοιχτὲς σὲ ὅλους, στὸ βασιλιᾶ καὶ τὸ στρατιώτη, στὸν πλούσιο καὶ τὸ φτωχό. Παίρνει τὸν ἀγράμματο καὶ τὸν κάνει σοφό, παίρνει τὸ διεφθαρμένο καὶ τὸν κάνει τίμιο. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ εἶνε ἡ ἁγία μας **Ἐκκλησία**. Εἶνε πραγματικὸ σχολεῖο· ἄλλο τὸ πῶς τὴν ἔχουν σήμερα.

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας λέγονταν «*μαθηταὶ*» καὶ «*μαθήτριαι*». Ὅλα ἦταν ἀπλᾶ. Δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς οἱ «*καντάδες*» πού κατήντησαν τὴ λατρεία μας συναυλία μαέστρων. Ἄν εἶχα δικαίωμα, θὰ ρωτοῦσα τοὺς ψαλτάδες, τοὺς παπαδες, ἐσᾶς· τί καταλαβαίνετε μέσα στὸ ναό; Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα. Ἡ λατρεία ἦταν ἀπλή, μὲ λίγα ψαλίσματα, πού τὰ ἔλεγαν κλαίγοντας. Μὰ τότε ἦταν ὄντως σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ μας!

Ναί, **σχολεῖο** εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Καὶ στὸ σχολεῖο αὐτό, ὅπως σὲ κάθε σχολεῖο, διακρίνεις τρία πράγματα· δάσκαλο, βιβλία, μαθητὰς.

● Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει **δάσκαλος**. Ποιὸς εἶνε ὁ δάσκαλος τοῦ σχολεῖου αὐτοῦ; Δὲν εἶνε ὁ ἄλφα ἢ βῆτα σοφός, πού ξέρει γλώσσες κ' ἔχει κάνει τὸ κεφάλι του ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό· δάσκαλος εἶνε ὁ ὑπὲρ πάντας διδάσκαλος, ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**. Τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς γι' αὐτόν; εἶπε ὁ ἴδιος καὶ τ' ἀκούσαμε τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ· Ἔσεῖς μὴ κληθῆτε διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, γιὰτὶ ἓνας εἶνε ὁ διδάσκαλος καὶ καθηγητής, ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 23,8,10). Διδάσκαλος ἐπίσης στὸ σχολεῖο αὐτό εἶνε **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο**, πού φώτισε ὄχι μόνο τοὺς ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας, πού τοὺς ἀνέδειξε πανσόφους, ἀλλὰ καὶ «*φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον*» (Ἰω. 1,9).

● Στο σχολειό αυτό τὸ οὐράνιο, ὅπως σὲ κάθε σχολεῖο, ὑπάρχει **βιβλίο**. Μπροστὰ σ' αὐτὸ πάρτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου καὶ κάψτε τα, γιατί λίγη οὐσία καὶ ὠφέλεια ἔχουν. Ποιὸ εἶνε τὸ βιβλίον ἀπ' τὸ ὁποῖο διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας; Εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν βιβλίων, **ἡ ἅγια Γραφή, τὸ Εὐαγγέλιο**. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε καὶ γιὰ τὸ παιδί καὶ γιὰ τὸν μεγάλο καὶ γιὰ τὸ σοφὸ καὶ ἐπιστήμονα καὶ γιὰ τὸν θλιμμένο καὶ πονεμένο καὶ γιὰ τὸ ὄρφανὸ καὶ γιὰ τὴ χήρα καὶ προπαντὸς γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ποὺ ζητάει νὰ σωθῆ. Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν πάλωσε. Θὰ περνοῦν τὰ χρόνια καὶ οἱ αἰῶνες, θὰ γίνῃ ὁ κόσμος ἄνω - κάτω, μὰ αὐτὸ θὰ μείνῃ αἰώνιο, γιατί τό 'πε ὁ Χριστός: «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35).

● Σχολεῖο εἶνε ἡ Ἐκκλησία: σὰς ἔδειξα τὸ δάσκαλο, σὰς ἔδειξα καὶ τὸ βιβλίον, τώρα ὑπολείπεται νὰ σὰς δείξω τοὺς μαθητάς. Ποιοί εἶνε οἱ μαθηταί; Γιὰ νὰ ἐγγραφῆ κάποιος δὲν ἰσχύουν ἐξετάσεις ὅπως στὸν κόσμο. Στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ πρῶτοι **μαθηταί** ἦταν οἱ **ψαράδες τῆς Γαλιλαίας**, οἱ δώδεκα καὶ οἱ ἑβδομηκοντα ἀπόστολοι, ποὺ κάθησαν κοντὰ του τρία χρόνια, τοὺς φώτισε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἔγιναν πιὸ σοφοὶ ἀπὸ τὸ Σωκράτη τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη, διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης. Καὶ **μαθήτριες**; οἱ **μυροφόρες γυναῖκες** («*Τί τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὧ μαθήτριάι, κινῶτε;...*» ἀναστάσ. εὐλογ.). Μαθηταί ἀκόμη τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ **ληστής**, ὁ **ἐκατόνταρχος** ποὺ ἔρριξε χάμω τὰ σπαθιά του καὶ εἶπε «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54), καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοί.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος ὄλων αὐτῶν ξεχωρίζω τώρα μία γυναῖκα, **μία κόρη**, γιὰ τὴν ὁποία ὁ σημερινὸς ἀπόστολος λέει: «*Ἐν Ἰόππῃ ἦν τις μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά*» (Πράξ. 9,36). Ζοῦσε στὴν Ἰόππη ἢ Γιάφφα, τὸ ἐπίγειον τῶν Ἱεροσολύμων, δηλαδὴ τὸ σημερινὸ Τέλ Ἀβίβ, ποὺ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ νέου κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Ἐκεῖ κατοικοῦσε αὐτὸ τὸ κρίνον. Τὸ ἐβραϊκὸ ὄνομά της ἦταν **Ταβιθά**, καὶ στὰ ἑλληνικὰ μεταφράζεται **Δορκάς**. Δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ σημερινὰ κορίτσια: στὴν καρδιά της ἔκαιγε ἡ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Πιστὴ μαθήτρια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄκουσε ὅλα τὰ μαθήματά του. Κ' εἶνε σπουδαία ὅλα τὰ μαθήματα τοῦ Χριστοῦ. Μὰ τὸ πιὸ ὠραῖο μάθημα ποὺ διδάχθηκε ἡ Ταβιθά εἶνε τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34-15,12,17).

Τὸ ἴωσε βαθεῖα: ὄχι σὰν λόγια ἀπατηλὰ καὶ συναίσθημα φευγαλέο, ἀλλὰ σὰν βίωμα. Ἀφωσιώθηκε στὴν **ἀγάπη** τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φτωχὴ αὐτὴ κόρη, ποὺ ἤξερε τὴν τέχνη τῆς μοδίστρας, ἔκανε τὸ σπιτάκι της ἐργαστήριον καὶ ἔρραβε

πουκάμισα καὶ πανωφόρια γιὰ ὄρφανὰ καὶ χήρες· πλῆθος εἶχαν ντυθῆ ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ἦρθε ὁμως ἡ ὥρα νὰ πεθάνῃ. Καὶ ἔφυγε σὰν ἄγγελος. Γύρω ἀπὸ τὸ σκήνωμά της στὸ νεκροκρέβατο μαζεύτηκαν ὄλοι. Παιδιά σαρκικὰ δὲν εἶχε, ἀλλὰ ἦταν κι αὐτὴ μάνα μὲ πλῆθος πνευματικὰ παιδιά. Κλαυθμὸς καὶ κοπετὸς ἀκουγόταν, ὅλη ἡ πόλις ἔκλαιγε. Τότε «*οἱ μαθηταί*» –πάλι ἐδῶ ἡ λέξι «*μαθηταί*» (Πράξ. 9,38)–, στέλνουν στὴν Λύδδα, δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά, καὶ εἰδοποιοῦν τὸν ἀπόστολο Πέτρο, κ' ἐκεῖνος ἔρχεται στὴν Ἰόππη. Τὸν ἀνεβάζουν στὸ ὑπερῶο καὶ βρίσκειται μπροστὰ στὸ φέρετρο.

Ποιά καρδιά δὲν λύγισε, ποιά μάτια δὲν δάκρυσαν! Καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος τί ἔκανε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι αὐτὰ ποὺ λέει τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε ἀληθινὰ. Ὅταν εἶδε, λέει, τὸ θρῆνον, τοὺς ἔβγαλε ὄλους ἔξω, γονάτισε μπροστὰ στὸ φέρετρο, ὕψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε ὅπως ἄλλοτε ὁ Διδάσκαλός του. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε: «*Ταβιθά, ἀνάστηθι*» (ἔ.ἀ. 9,40). Κ' ἐκεῖνη **ἄνοιξε τὰ μάτια!** τὸ κορμί της ἠλεκτρίστηκε καὶ ἀναστήθηκε. Θάμβος καὶ κατάπληξις κατέλαβε ὄλους.

Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος.

* * *

Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου, ἓνα ἐρώτημα καὶ βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιά. Ἐρωτῶ τὸν ἑαυτό μου, τοὺς παπᾶδες, τοὺς δεσποτάδες, τοὺς βασιλιάδες, ἐρωτῶ ὄλους ὅσοι περάσαμε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα: **Εἴμαστε μαθηταί τοῦ Χριστοῦ;** ἢ μήπως συμβαίνει καὶ μ' ἐμᾶς αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ: «*Σήμερον ὁ Ἰούδας καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον...*»; (Ἰερ. Μ. Παρασκ., Δ' ἀντίφ.).

Ἄν ἦμασταν μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐρχόμασταν **τακτικὰ στὴν ἐκκλησία**: ὁ καλὸς μαθητῆς δὲν ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο του. Ἄν ἦμασταν μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, κάθε μέρα **θα διαβάσαμε τὰ ἱερὰ κείμενα**. Ἄν ἦμασταν μαθηταί τοῦ Χριστοῦ μας, –θα πῶ αὐτὸ τὸ λόγο– δὲν θὰ ὑπῆρχαν στὸν τόπο μας πορνεία καὶ ἄλλα κέντρα διαφθορᾶς. Ἄν ἦμασταν μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐφαρμόζαμε τὸ πιὸ δύσκολο – τὸ οὐράνιο μάθημα, ποὺ ἐφήρμοσε ἡ ἅγια Ταβιθά· καὶ τὸ πιὸ δύσκολο μάθημα εἶνε οἱ δυὸ λέξεις, **τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»**. Καὶ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ θὰ δημιουργούσαμε ἓνα νέο πολιτισμό, μιὰ νέα πατρίδα, πραγματικὰ χριστιανικὴ πατρίδα, μέσα στὴν ὁποία θὰ ζούσαμε εὐτυχισμένοι ψάλλοντες τὸ «*Ἀλληλούια*» εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**